

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/43/2012
Identifikačné číslo spisu: 4012200091
Dátum vydania rozhodnutia: 01.08.2013
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumanu
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2013:4012200091.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: W. H., N., F. B., proti odporcovi: Obec Zemianska Olča, Hlavná 583/26, Zemianska Olča, v konaní o preskúmanie zákonnosti daňového exekučného príkazu Obce Zemianska Olča č. 136-2/2011/ZO zo dňa 12. septembra 2011, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/1/2012-21 zo dňa 11.05.2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/1/2012-21 zo dňa 11.05.2012 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Účastníkom konania náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zrušil rozhodnutie odporcu č. 136-2/2011/ZO zo dňa 12.09.2011 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ podal na Okresný súd Komárno dňa 24.11.2011 návrh na opravu daňového exekučného príkazu odporcu č. 136-2/2011/ZO zo dňa 12.09.2011, vydaného odporcom ako správcom dane podľa § 1a písm. b/, § 77 ods. 1, 2 a § 83a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov voči dlžníkovi - navrhovateľovi na vymoženie daňového nedoplatku k 28.03.2011 v celkovej výške 173,10 €. Tento nedoplatok pozostával z dane za psa v celkovej výške 3,50 €, z dane z nehnuteľnosti v celkovej výške 46,53 € a z miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v celkovej výške 123,07 €.

Krajský súd sa stotožnil s právnou argumentáciou daňového dlžníka - navrhovateľa, a to, že poplatok za komunálny odpad a drobné stavebné odpady nie je daňová povinnosť. Správca dane preto nemôže uplatniť zákon č. 511/1992 Zb. na túto službu. Podľa krajského súdu takýto právny názor vyslovil aj

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 7Rks/1/2012 zo dňa 29.03.2012 v spore o príslušnosť Krajského súdu v Nitre na prejednanie a rozhodnutie vo veci opravy tohto daňového exekučného príkazu. Krajský súd vyslovil právny názor, že úlohou odporcu v ďalšom konaní bude o povinnosti daňového dlžníka zaplatiť daň za psa a daň z nehnuteľnosti rozhodnúť novým exekučným príkazom a súčasne musí správca dane uviesť správny dátum, ku ktorému daňový dlžník svoju povinnosť nesplnil, s poukazom aj na príslušný právny predpis.

Proti tomuto rozsudku podal odporca včas odvolanie. Uviedol, že navrhovateľ žiadal opraviť daňový exekučný príkaz tak, že sa z výroku vypustí poplatok za odvoz odpadu, pretože jeho zaplatenie nie je podľa navrhovateľa plnením daňovej povinnosti podľa daňových predpisov, ale plnením za službu, na ktorú sa zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov nevzťahuje. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že súd sa stotožnil s právnou argumentáciou daňového dlžníka - navrhovateľa v tom, že poplatok za komunálny odpad a drobné stavebné odpady nie je daňovou povinnosťou. Preto správca dane nemôže aplikovať zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov na túto službu.

Odporca namietal, že k uvedenej veci si vyžiadal stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky. Ministerstvo financií SR v stanovisku č. MF/16182/2012-71 zo dňa 01.06.2012 poukázalo na ustanovenie § 102 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, účinného v roku 2011, podľa ktorého ak sa v tomto zákone neustanovuje inak, postupuje sa v konaní vo veciach miestnych daní a miestnom poplatku podľa všeobecného predpisu o správe daní a poplatkov, t.j. podľa zákona SNR č. 511/1992 Zb. Z uvedeného vyplýva, že ak obec v roku 2011 vymáhala nedoplatok na miestnom poplatku podľa zákona SNR č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, postupovala v súlade s platnými právnymi predpismi.

Odporca ďalej v odvolaní poukázal na stanovisko Finančného riaditeľstva SR č. 1020604/1/10200141/2012 zo dňa 28.05.2012, podľa ktorého zákon o miestnych daniach nerieši osobitným spôsobom postup správcu dane pri vymáhaní nedoplatku na dani a osobitne na miestnom poplatku. Preto je potrebné vychádzať z ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o správe daní, ktoré ustanovuje, že podľa tohto zákona sa postupuje, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Finančné riaditeľstvo SR súčasne uviedlo, že pod legislatívnu skratku dane je potrebné rozumieť aj poplatok za komunálny odpad. Ak teda správca dane v roku 2011 vymáhal nedoplatok na miestnom poplatku podľa zákona o správe daní, postupoval správne.

Odporca v odvolaní ďalej namietal, že najvyšší súd v konaní sp. značka 7Rks/1/2012 zo dňa 29.03.2012 rozhodoval výlučne o procesnej otázke, o príslušnosti Krajského súdu v Nitre na prejednanie a rozhodnutie vo veci opravy daňového exekučného príkazu. Najvyšší súd v tomto konaní nekonal, ani nevyslovil právny názor vo veci samej. Navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zmenil.

Navrhovateľ vo vyjadrení zo dňa 28.07.2012 k odvolaniu odporcu uviedol, že sudkyňa krajského súdu „tlmočila“ vyjadrenie najvyššieho súdu, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil, že podľa zákona č. 511/1992 Zb. nie je možné vymáhať pohľadávku za službu. K stanovisku Finančného riaditeľstva SR uvádza, že podľa zákona č. 582/2004 Z.z. ukladá poplatok za odvoz odpadu a nie vymáha, čo je rozdiel. Poplatok za odvoz odpadu nie je daňovou povinnosťou. K odvozu odpadu viackrát aj písomne oznámil Obci Zemianska Olča, že dom na adrese N. nie je obývaný a táto služba nie je využívaná. Svoju povinnosť platiť poplatok za túto službu realizoval správcovi objektu, kde býva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s § 250e ods. 2 O.s.p.) a následne po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol.

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že navrhovateľ podal dňa 24.11.2011 na okresnom súde návrh na začatie konania - vec oprava daňového exekučného príkazu, ktorým návrhom sa domáhal opravy daňového exekučného príkazu Obce Zemianska Olča č. 136-2/2011-ZO zo dňa 12.09.2011 tak, aby z exekučného príkazu bol vypustený poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v celkovej sume 123,07 € z dôvodu, že poplatok za komunálne odpady nie je daňovou povinnosťou a správca dane nie je oprávnený uplatňovať voči navrhovateľovi zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov.

Okresný súd Komárno uznesením č. k. 8S/2/2011-10 zo dňa 26.01.2012 postúpil vec Krajskému súdu v Nitre ako súdu vecne príslušnému. Krajský súd v Nitre vyslovil nesúhlas s postúpením veci. Najvyšší súd uznesením č. k. 7Rks/1/2012-13 zo dňa 29.03.2012 rozhodol, že na prejednanie a rozhodnutie vo veci opravy daňového exekučného príkazu je príslušný Krajský súd v Nitre.

Najvyšší súd konštatuje, že uznesením č. k. 7Rks/1/2012-13 zo dňa 29.03.2012 bola vo veci záväzne vyriešená iba procesná otázka príslušnosti správneho súdnictva na konanie vo veci. Predmetom konania v spore o príslušnosť nebola meritórna otázka namietaná navrhovateľom, či poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady zdieľa režim dane a procesné postupy podľa zákona č. 511/1992 Zb.

Zásadnou právnou otázkou v konaní bolo zistiť právnú povahu miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, ktorý vo výške 123,07 € bol predmetom daňového exekučného príkazu č. 136-2/2011/ZO zo dňa 12.09.2011. Navrhovateľ namietal, že nejde o daňovú povinnosť a správca dane preto nemôže pri jeho vymáhaní postupovať podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní. Navrhovateľ mal za to, že ide o poskytnutie služby (z jeho argumentácie možno vyvodit', že služba má súkromno-právny charakter a preto nemôže podliehať režimu verejno-právneho predpisu - zákona č. 511/192 Zb. o správe daní a poplatkov).

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady je predmetom úpravy zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Ide o verejno-právny predpis, a preto na jeho základe vznikajú verejno-právne vzťahy, ktorých obsah je upravený v tomto zákone.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady obec ukladá miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.

I zo skutočnosti, že obec „ukladá“ poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady vyplýva, že tento poplatok sa realizuje formou rozhodnutia, a preto je vylúčený súkromno-právny charakter a právny režim poskytovania služby. Právnou skutočnosťou, na základe ktorej fyzická osoba je povinná poplatok platiť je teda rozhodnutie správcu dane.

Právny režim dane i pre komunálny poplatok a poplatok za drobný stavebný odpad explicitne upravuje ustanovenie § 1a písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v roku 2011, podľa ktorého na účely tohto zákona sa rozumie daňou daň podľa osobitných zákonov vrátane sankčného úroku a úroku, ako aj pokuty a poplatky ustanovené zákonom, ktoré spravuje správca dane.

Poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, ktorý bol vyrubený navrhovateľovi je poplatkom ustanoveným zákonom č. 582/2004 Z.z. a v zmysle § 1a zákona č. 511/1992 Zb. zdieľa právny režim dane. Z uvedeného vyplýva, že vrátane procesného režimu daňovej exekúcie.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal v konaní úspech náhradu trov konania nepriznal. Odporcovi ako orgánu verejnej správy nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.